

JAROSLAV LOPOUR / 11. 2. 2016

Miroslav Cikán

Filmový režisér a scenárista Miroslav Cikán sice nepatří mezi slavné a připomínané osobnosti české kinematografie, ovšem přínos českému filmu 30. až 50. let od tohoto plodného tvůrce padesátky snímků rozličných žánrů a úrovně je neoddiskutovatelný.

Narodil se 11. února 1896 v Praze do dělnické rodiny jako druhý z pěti dětí. Jeho otec Josef Cikán (1872–1946) se ve 30. letech stal filmovým epizodkářem. Po měšťanské škole mladý Miroslav studoval v letech 1910–1913 obchodní školu a následně prošel několika malířskými a sochařskými kurzy. Do filmového oboru pronikl již v roce 1914 a zůstal mu natrvalo věrný až do konce své umělecké dráhy.

Během let 1914–1933 prošel postupně řadou profesí. U filmových společností Chicagofilm, Moldaviafilm, Universalfilm nebo Decla – Bioscop působil jako pomocný dělník v ateliéru, pracovník ve filmových laboratořích, praktikant a ve druhé polovině 20. let překladatel a autor českých mezititulků u zahraničních filmů. Svoji netvůrčí filmovou činnost zakončil jako úředník jedné filmové půjčovny, které se na nějaký čas stal i ředitelem. Na rozdíl od jiných kolegů se k filmové režii dostal opožděně po téměř dvaceti letech. Jako čerstvý sedmatřicátník debutoval režijně v té době ještě stále pro naši filmovou tvorbu neobvyklým detektivním žánrem. Předlohou se pro jeho první snímek *Záhada modrého pokoje* (1933) stal o rok mladší německý film Ericha Philipphiho a Ericha Engelse *Geheimnis des blauen Zimmers*. Díky dobrému diváckému přijetí české verze vstoupil Miroslav Cikán úspěšně mezi české režiséry.

Rovněž druhý projekt, komedie *Dům na předměstí* (1933) podle stejnojmenného románu Karla Poláčka, zaznamenal umělecký i divácký úspěch. Oproti předloze autoři Hugo Haas, Cikán a Poláček v příběhu obrousili satirické a depresivní rysy, ovšem komika Huga Haase, *Antonie Nedošinské* (kvůli které se z hlavní postavy despotického pana domáčího stala hádavá paní domáčí šitá herečce přímo na tělo), Hany Vítové a ostatních tyto nedostatky vynahradila. Filmy *Záhada modrého pokoje* i *Dům na*

předměstí producenty přesvědčily, že Miroslav Cikán je spolehlivým tvůrcem a příležitostným scenáristou ovládajícím své řemeslo. Jak se následně ukázalo, byl také ochoten přijmout jakoukoliv nabídku.

Proto již v roce 1934 režíroval Cikán pět snímků, roku 1939 dokonce sedm. S počtem téměř čtyřiceti filmů vzniklých během let 1933–1945 patřil mezi nejvytíženější tvůrce své generace. Nutno podotknout, že se jeho filmografie vyznačuje širokým žánrovým rozpětím (od komedií, melodramat a operet až po dramata, detektivky, psychologické i špionážní opusy), ale i výkyvy v kvalitě a úrovni. Z těch průměrných si připomeňme operety a hudební komedie *Na růžích ustláno* (1934), *Na Svatém Kopečku* (1934), *Veselá bída* (1939), *Štěstí pro dva* (1939), melodramata *Král ulice* (1935), *Děvče za výkladem* (1937), *V pokušení* (1938), *Osmnáctiletá* (1939) nebo komedie *Barbora řádí* (1935), *Lojzicka* (1936), *Poslíček lásky* (1937), *Vandiny trampoty* (1938), *Dobře situovaný pán* (1939), *Konečně sami* (1940) či *Pelikán má alibi* (1940).

I v záplavě melodramat a operet se Miroslav Cikán pravidelně snažil vytvořit i kvalitní a náročné projekty, kterými navázal na své debuty. Jeden z nich, *Vzdušné torpédo 48 / Případ plukovníka Švarce* (1936) se pro tvorbu 30. let stal výjimečným s žánrem špionážního dramatu, ovšem některé přepjaté scény dnes ztratily na věrohodnosti.

Následující rok do kin uvedl v pořadí druhý přepis stejnojmenného románu a divadelní hry Josefa Haise Týneckého *Batalion* (1937). V příběhu podle skutečné události z 19. století se úspěšný advokát František Uher (*František Smolík*) vinou své manželky propadá na dno lidské společnosti a jako alkoholik končí ve staropražské hospodě Batalion mezi těmi nejchudšími. Cikán se sice nezbavil sentimentálnosti a idealizace, ale podařilo se mu vykreslit prostředí ztroskotaných lidských existencí, z nichž kromě hlavního hrdiny Františka Smolíka vyniká *Hana Vítová* (nešťastná číšnice Mimi), *Eduard Kohout* (domnělý šlechtický levoboček), *Eman Fiala* (pianista Lojzík), *Ella Nollová* (harfenice), *Václav Trégl* (vysloužilce Vondruška) nebo Milada Gampeová (Frau Mastná). Celkovou sugestivnost a naturalismus prvního, ještě němé filmového zpracování *Batalionu* Přemysla Pražského z roku 1927 s Karlem Hašlerem v hlavní roli se mu překonat nepodařilo. *Batalion*, který reprezentoval naši kinematografii na V. Mezinárodním filmovém festivalu v Benátkách 1937, se zařadil mezi Cikánovy nejkvalitnější filmové počiny.

Drama Její pastorkyně (1938) podle Gabriely Preissové na plátna kin přišlo v březnu tragického roku 1938. I tento snímek vyniká režisérskou snahou o poctivý převod literární předlohy do filmového tvaru a výběrem kvalitního hereckého obsazení v čele s Marií Ptákovou, Leopoldou Dostalovou, Marií Glázrovou, Ladislavem Boháčem a Jiřím Dohnalem. Na úspěch studentských filmů kolegy Martina Friče navázal Cikán povedenými tituly Příklady táhnou (1939) a Studujeme za školou (1939).

Zdařilé byly i spolupráce s našimi tehdejšími předními komiky. S Vlastou Burianem natočil Miroslav Cikán v každé své tvůrčí dekádě jeden snímek. Po „prášilovském“ Hrdinném kapitánu Korkoránovi (1934) to byla situační komedie Provdám svou ženu (1941) a nakonec budovatelská komedie Muž v povětrí (1955), která se stala pro Vlastu Buriana poslední příležitostí zahrát si ve filmu hlavní roli. Na zdárnou spolupráci s Hugem Haasem po letech navázal ještě dvěma komediemi, byla to emancipovaná Andula vyhrála (1938) a konverzační Svět kde se žebře (1938). Z častých spoluprací s Jindřichem Plachtou vyčnívají tklivé komedie Kdybych byl tátou (1938), Karel a já (1942), U pěti veverek (1944) a zejména retrospektivní komedie Z českých mlýnů (1942) o příhodách venkovského mlynáře (Theodor Pištěk) a krajánka Šafránka (Jindřich Plachta) při jejich pobytu v Praze v době konání Jubilejní výstavy 1908. Bez Jiřího Voskovce se pod Cikánovým vedením stal Jan Werich v postavě uprchlého vězně starostou U nás v Kocourkově (1934) a Oldřich Nový jako spisovatel detektivních románů bojoval se zločineckou tlupou v kriminální komedii Paklíč (1944).

Z Cikánovy tvorby v protektorátním období zůstala nedokončená pohádka Dlouhý, Široký a Bystrozraký (1942) a psychologická Předtucha (1944). Pod pseudonymem Friedrich Zittau vytvořil pro společnost Pragfilm dvě německé komedie Das schwarze Schaf / Černá ovce (1943) a Glück unterwegs / Hadbou za štěstím (1943). Těsně po osvobození režisér dokončil za okupace roztočené psychologické drama Lavina (1945–1946) a následně zrealizoval své poslední dva kvalitní snímky. Tím prvním bylo napínavé válečné drama z konce okupace Hrdinové mlčí (1946) s Ladislavem Boháčem, tím druhým film naprosto odlišného žánru, rozverná historická hříčka z dob Karla IV. Alena (1947) o nevěrné ženě, kterou nedokáže uhlídat ani samotný ďábel.

Další filmová tvorba Miroslava Cikána z konce 40. a z 50. let, ze které je dnes známá jen už zmíněná komedie Muž v povětrí, se vyznačuje neduhy poúnorového období, tedy politickou angažovaností a schematičností. Historickou kuriozitou je bezpochyby

budovatelské drama *Výstraha* (1953) podle námětu a scénáře Marie Majerové. Film měl původně režírovat *Otakar Vávra*, po něm *Jiří Krejčík* a *Jiří Sequens*, nakonec volba padla na Miroslava Cikána. Jak později vzpomínal Jiří Krejčík, když byl film „předveden ministru [Václavu] Kopeckému, chytil se prý pan ministr za hlavu a zaúpěl: Ježíšmarjá, Mařenka [Majerová] [...] se nám zbláznila. Film běžel tři dny v kinech a pak byl tiše stažen.“[1] Opravdu toto nákladné a socialistického realismu se až přehnaně držící filmové dílo vidělo od června 1954 do prosince 1960, kdy bylo v oběhu, na pouhých třiačtyřiceti představeních 1 788 diváků.[2]

Poúnorovou i životní tvorbu po osmi hraných filmech režisér ukončil kriminálním dramatem *Konec cesty* (1959) a stříhovým medailonem *Otomar Korbelář* (1960). Za režii slovenského dramatu *Boj sa skončí zajtra* (1950) se stal nositelem Státní ceny II. stupně (1951) a u příležitosti oslav 60 let československé kinematografie byl jmenován zasloužilým umělcem (1958). Režisér a scenárista Miroslav Cikán zemřel 1. února 1962 v Praze, krátce před šedesátými šestými narozeninami.

Miroslav Cikán dnes nepatří mezi připomínané tvůrce 30. a 40. let, jako byli Otakar Vávra, Martin Frič, František Čáp nebo Václav Krška, byl ale zručným a zkušeným filmařem, více však rutinérským řemeslníkem než umělcem. Jako komerčně úspěšný pracoval s herci v ateliérech rychle, ekonomicky a spolehlivě. Obdobně tvořil i jeho souputník Vladimír Slavínský. Cikán i Slavínský tvořili nejčastěji nenáročné komedie a melodramata, přesto se snažili alespoň odvést filmařky kvalitní práci. Zatímco Slavínský se k umělecky závažnému tématu uchýlil pouze snímkem *Advokát chudých* (1941), Miroslav Cikán se k takovému druhu filmů snažil vracet opakovaně.

Poznámky:

[1] Kolář, Jan, Vidět zjitřeně. O to jde! Velký rozhovor s Jiřím Krejčíkem. *Divadelní noviny*, XIII, č. 22 (28. 12. 2004), příloha, s. III.

[2] Danielis, Aleš aj., *Československé filmy ve filmové distribuci I. Dlouhé hrané zvukové filmy 1930–1987*. Praha: Ústřední půjčovna filmů, 1988, s. 266.